18/12/2018

Η μαρτυρία μίας “Τουρκάλας”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ο ορθόδοξος διαδικτυακός ιστοτόπος της ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ **δημοσιεύει την προσωπική εξομολόγηση μίας “Τουρκάλας”, εντός εισαγωγικών,** η οποία, όμως, **γνώρισε και γνωρίζει πλήρως** την ελληνική καταγωγή και ορθόδοξη πίστη της:

“Στίς 24 Ἰουλίου 1923 **ὑπογράφτηκε ἡ συνθήκη τῆς Λωζάννης πού ἔθεσε τά ὅρια τῆς σύγχρονης Τουρκίας** καί προέβλεπε τήν ὑποχρεωτική ἀνταλλαγή πληθυσμῶν μεταξύ Ἑλλάδος καί Τουρκίας. Στήν ἀνταλλαγή μετακινήθηκαν ἀπό τήν Μικρά Ἀσία στήν Ἑλλάδα 1.650.000 Τοῦρκοι ὑπήκοοι, χριστιανικοῦ θρησκεύματος καί ἀπό τήν Ἑλλάδα στήν Τουρκία 670.000 Ἕλληνες ὑπήκοοι, μουσουλμανικοῦ θρησκεύματος (σκεφτεῖτε ὅτι ἡ Ἑλλάδα τότε εἶχε 3 ἑκ. πληθυσμό).

Ἡ θρησκεία ἀποτέλεσε τό βασικό κριτήριο γιά τήν ἀνταλλαγή. **Μεταξύ τῶν ἀνταλλαξίμων ὑπῆρχαν τουρκόφωνοι Ἕλληνες,** ὅπως μερικοί Πόντιοι καί Καραμανλῆδες, καθώς καί ἑλληνόφωνοι μουσουλμάνοι, ὅπως οἱ Βαλαάδες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Μαζί μέ τούς Ἕλληνες πέρασε στήν Ἑλλάδα καί ἀριθμός Ἀρμενίων καί Συροχαλδαίων. Αὐτός ὁ ξερριζωμός ἐπηρέασε τίς ζωές χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἀμέτρητες οἱ πληγές πού χάραξε στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι γνωστό ὅτι πολλές ὁμάδες Ρωμηῶν παρέμειναν στήν Μικρά Ἀσία δηλώνοντας μουσουλμάνοι στό θρήσκευμα, θεωρώντας τό μέτρο προσωρινό καί συνέχισαν νά λατρεύουν τόν Τριαδικό Θεό στίς ὑπόσκαφες ἐκκλησίες καί στά ὑπόγεια τῶν σπιτιῶν τους. Ἐγκλωβίστηκαν ὅμως καί ζητοῦν τήν λύτρωση οἱ ἴδιοι, τά παιδιά τους καί τά παιδιά τῶν παιδιῶν τους... Ἡ μαρτυρία πού ἀκολουθεῖ δείχνει τόν φόβο μέ τόν ὁποῖο ἔζησαν οἱ ἄνθρωποι πού ἔμειναν πίσω..., ἄχρι καιροῦ:

«Μέ λένε ..., εἶμαι μητέρα δύο παιδιῶν, διαζευγμένη. Ἡ κόρη μου σπουδάζει ἑλληνική φιλολογία στό Πανεπιστήμιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ ὁ γυιός μου εἶναι μαθητής Λυκείου.

»Ὡς τά δεκαπέντε μου χρόνια ἔζησα σέ μία κωμόπολη στά σύνορα τῆς Τσεχοσλοβακίας, **ὅπου εἶχαν πάει ὡς μετανάστες οἱ γονεῖς μου γιά νά ἐργαστοῦν.** Ὅταν ἤμουν 4,5 ἐτῶν πήγαινα σέ παιδικό σταθμό πού διευθύνονταν ἀπό καλόγριες· ἤμουν τό μοναδικό παιδί μουσουλμάνων γονιῶν. Ἀρχίζαμε τήν μέρα μας ὅλα τά παιδιά μαζί κάνοντας τόν σταυρό μας καί προσευχόμενα στόν Ἰησοῦ Χριστό. Τό μεσημέρι κοιμόμασταν σέ κρεββατάκια πάνω ἀπό τά ὁποῖα ὑπῆρχε ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου. Ἀναρωτιόμουν τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε τούς γονεῖς μου νά ἐπιλέξουν τόν συγκεκριμένο παιδικό σταθμό γιά μένα...

»Ἀργότερα ἔγινα φίλη **μέ μία καλόγρια πού διακονοῦσε στήν πιό ὄμορφη ἐκκλησία τῆς κωμοπόλεώς μας** καί μοῦ ἄρεσε νά τήν ἐπισκέπτωμαι σέ κάθε εὐκαιρία. Συχνά παρακολουθοῦσα καί τήν θεία Λειτουργία. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πάντα μέσα μου, ἀλλά ἡ οἰκογενειακή μου κατάσταση πάντα μέ ἄφηνε μετέωρη.

»Ἡ θεία μου (ἀπό τόν πατέρα μου) ἐδ**ῶ καί 46 χρόνια εἶναι παντρεμένη μέ πιστό καθολικό καί οἱ ξαδέλφες μου** εἶναι κι αὐτές χριστιανές. Ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου εἶναι γενικά ἀνεκτική στό θέμα τῆς θρησκείας.

Κι ἐρχόμαστε στό σήμερα...

»Σέ ὅλη μου τήν ζωή **εἶχα βασανιστικές πνευματικές ἀναζητήσεις. Αὐτό εἶναι ἐπώδυνη κατάσταση.** Ἀπό τήν μία ἔβλεπα ὄνειρα πού μέ καλοῦσαν συνεχῶς στήν ἐκκλησία. Ἀπό τήν ἄλλη, κάθε φορά πού πήγαινα στό τζαμί ἔνοιωθα

ὅτι δέν ἀνήκω ἐκεῖ καί βίωνα μεγάλη ΤΑΡΑΧΗ.

»Πάντα εἶχα βάσιμες ὑποψίες **γιά τήν καταγωγή τοῦ πατέρα μου, γιατί εἶχα τήν πληροφορία ὅτι ὁ παππούς μου,** κατά τήν διάρκεια τῶν γεγονότων μέ τούς Ἀρμενίους, σέ ἡλικία 10 ἐτῶν ἐγκατέλειψε τήν πατρίδα του, τήν Νικόπολη τοῦ Πόντου καί τό ἔσκασε γιά τήν Κωνσταντινούπολη. Καί μάλιστα τήν ἐποχή τοῦ Σουλτάνου Βαχντετίν ἐργάστηκε στό Παλάτι (τήν ἐποχή ἐκείνη στό Παλάτι, κυρίως μή μουσουλμάνοι ὑπηρετοῦσαν). Τό συντομώτερο δυνατό θά ἀσχοληθῶ μέ τό γενεαλογικό μου δέντρο σοβαρά καί θά βρῶ τά σχετικά κατάστιχα, ἄν καί στήν Τουρκία εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολο νά βρῆ κανείς πληροφορίες γιά τό γενεαλογικό του δέντρο πέρα ἀπό τήν Τρίτη γενιά. Τό περίεργο εἶναι ὅτι μερικοί ἄνθρωποι πού τό ἐπιχειροῦν, συναντοῦν μία περίεργη ἀπαγόρευση χωρίς νά τούς δίνεται μία ἐξήγηση γι᾽ αὐτό.

»Πρίν ἀπό ἕξι μῆνες μία ἐνενηντάχρονη συγγενής μας εἶπε στόν γυιό της καί θεῖο μου (ἀπό τήν πλευρά τοῦ πατέρα μου), «γυιέ μου, ἐμεῖς πάντα ἤμασταν Ρωμηοί» καί τότε κατάλαβα, γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ζοῦσε πάντοτε μέσα μου!

»Ἡ γιαγιά μου ἀπό τήν μητέρα μου εἶναι 95 ἐτῶν, ζεῖ, ἀλλά δέν μιλάει ποτέ γι᾽ αὐτά τά θέματα. Μόνο πού δέν καταλαβαίνουμε σέ τί γλῶσσα μᾶς κατσαδιάζει ὅταν θυμώνη!

»Ἐγώ πιστεύω στόν Χριστό. Ἀπό τότε πού πίστεψα καί ἀφέθηκα σέ Αὐτόν, μία ἀπερίγραπτη γαλήνη ἀπλώθηκε στό εἶναι μου. Λές καί ἐξαφανίστηκε ὅλο τό βάρος πού ἔνοιωθα στήν ψυχή καί στό σῶμα μου. Μελετῶ τήν Ἁγία Γραφή καί πιστεύω στόν Κύριο μέσα ἀπό τήν καρδιά μου. Φωτίστηκε ὁ δρόμος μου. Εἶναι ὥρα πιά νά μάθω περισσότερα καί νά βαπτιστῶ..., βοηθῆστε με. Θά πάω σέ ὅποια ἐκκλησία μοῦ ὑποδείξετε, ὅσο μακριά κι ἄν εἶναι. Θέλω νά κάνω πλέον τό πρῶτο μου σταθερό βῆμα πρός τόν Χριστό».

enromiosini.gr ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΡΩ ΤΕΥΧΟΣ 31

ΠΗΓΗ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΑΣ ****